

יהודה עמיחי
בדרך לקיבוץ מגן

חבילות קש מהדקות היטב בשדה,
כמו חבילות מכתבים ישנים של אהבה גדולה.

ובאבק החור אדם ובהמה וצמח השדה
כלם מרמים על ידי בוראם,
כלם מרמים ורוממות אל בגרונם הנחר,
אך שבח והודיה בכל. הקללות קלות
כאבק פורח הברכה כבדה כאדמה.

צפרים מנמיכות עוף מעל לשלף
אולי אינן חזון גדול וגבוה
אך נבואתן חזקה ונושאת אותנו מעל חיינו.

מטוס נוסעים עובר בשמים
ובו ששים בני אדם, ששים ביוגרפיות;
איזו ספריה נידת ומפארת!

מתוך :
גם האגרוף היה פעם יד פתוחה ואצבעות" 1989 , הוצ' שוקן